

от моя страна, ето прикличвам Ви рекомандацията, която сякаш е най-голямата заслуга, която, като на приятел, мога да Ви направя днес... Ето Ви за пътнина един съвет. Не се поверявайте в България тъй лесно всекиму, за каквото и да било, защото робството е повлияло нравствено на нашия народ, особено горния клас, нижния клас е достоен според чистосърдечието си и добродушието си за грижите на всекиго родолюбца, затова по-свободно може да го приближавате. Изобщо, нека Ви бъдат приятелите малко, но добри... Може да Ви се види странно защо Ви го казвам това. Но като поживеете там, Вие ще видите колко е било необходимо от моя страна, като приятел, да Ви спомена това..."

Писмото завършваше с пожелания за скорошно неотлъчно приятелство, когато „доце време негли да бъдем разделени сал кога спим“.

Родината зовеше с хиляди гласове. Най-тихият, ала най-властният беше на този, който бе казал:

„... Дано вие довършите моята работа...“

В Цариград посрещат младия прочут вече живописец „много по тено“, както пише той в своята автобиография. А пламенният родолюбец Николай Дайнелов праща дописка в „Дунавски лебед“: „Г-н Николай Павлов, съчинител на ликовите „Сретение Райни“ и пр. пристигна на вчерашен ден. Казват, че тоя достоен и единичък българин бил призован да животише цял един комитет от народните депутати за вечна спомен. 7 яни 1861.“ Но той бърза да се върне в родината. И тръгва от Цариград по море, през Дунава, за Свищов.